

Laura

Sleduješ, jak se před tebou pohupuje záclona.

Dopředu, dozadu.

Dopředu, dozadu.

Za tebou lape po dechu tvůj muž.

Dopřáváte si totiž tichý ranní sex. Láduje to do tebe zezadu a funí ti do zad. Zahrabaní pod dekou, kdyby náhodou některé z dětí z ničeho nic vešlo, snažíte se co nejméně hýbat, aby pod vámi nevrzala stará postel a nevydával žádné hlasité zvuky. Ne že by tě to zrovna nějak bralo. Držet se nejspíš musí hlavně on. Funící medvěd. Už ho v sobě pořádně ani necítíš. Chtěla bys slyšet, jak ti plaská o zadek. Chtěla bys, aby vrčel. Aby tě zatahal za vlasy a ty měla důvod aspoň trochu výsknout.

Vše na oltář blaha dětí.

Aby se nevzbudily, aby vám tam nevběhly.

Opatrně, ale rychle do tebe buší. Víš, že chce být co nejrychleji.

Vlastně je ti to jedno. Nepřináší ti to žádnou větší slast.

Ne takhle.

Ne tady.

Ne teď.

Koulel na tebe těma svýma psíma očima, snažil se ti udělat dobře a trochu tě navnadit, a tak sis sundala kalhotky, našpulila zadeček a nechala ho, aby si alespoň on dopřál trochu vzrušení.

„Už budu,“ šeptá.

„Ne do mě,“ snažíš se ho zastavit.

„Proč ne?“

„Prostě ne,“ osočíš ho a vysoukáš se z něj.

„Ale...“ nestihne nic namítnout, když se ponoříš hluboko pod deku a strčíš si ho do pusy. Naštěstí už byl skutečně na hraně, a tak se ti prakticky okamžitě udělá do pusy.

Taky fajn. Aspoň se s ním potom nebudeš muset líbat a mazlit.

„Díky,“ šeptá za tebou, zatímco ty si nasazuješ zpátky kalhotky a mizíš v koupelně.

Výplivneš to do umyvadla, opláchněš si obličej a začneš si čistit zuby.

Za dveřmi vaší ložnice mezitím začíná rejdit probuzená drobotina. Nejspíš zaslechli, jak si pustila vodu, a teď se chystají vpadnout rovnou k vám.

„Ahoj tatiiii! Vštáveeej!“ vyřítí se ze dveří a skočí za tvým mužem na postel.

„No jo, no jo! Vždyť už jdu!“ směje se, lechtá je a pere se s nimi.

Mladší holčička ještě nemá všechny zuby a její starší bratr je sotva o hlavu větší než ona. Oba ještě chodí do školky a oba mají nějakou vadu řeči. Které dítě dneska ještě nemá nějakou vadu? Učení, očí, řeči, pánve, plíc – jenom si vybrat. Jsou to tví dva malí roztomilí šišlající a ráčkující medvídci.

„Jdu jim nachystat snídani!“ volá na tebe muž.

„Díky!“ křičíš zpátky z koupelny.

Ložnice se vyprázdní a ten nekonečný šum a hluk se přesune do vzdálenějších konců vašeho domu.

Vypláchněš si ústa, upravíš si vlasy a prohlédneš si své opuchlé oči.

Ach jo.

Narovnáš se před zrcadlem.

Klasické černé kalhotky a klasická černá podprsenka. Obojí přetéká tvými kyprými tvary a ty si je ohmatáváš a zkoušíš, jak dlouho ještě takhle vydrží. Jak dlouho ještě budeš balancovat na tomhle útesu krásy, než přes něj jednoho krásného dne, bez povšimnutí, přepadneš a zřítíš se do světa strií, celulitidy, kožních skvrn a nekontrolovatelného viscerálního tuku.

Zatím tam ale nejsi.

Ještě ne.

Ještě pořád jsi krásná, sexy žena, povzbuzuješ se.

Vytáhneš si krabičku s make-upem a krémy a pustíš se do ranní údržby.

Netrvá to zase tak moc dlouho, když vyjdeš z ložnice jako nová čerstvá žena v černé halence s širokým bílým krajkovaným límcem a rukávy, v černé minisukni s extrémně úzkým pasem, který ještě více zvýrazňuje tvé jadrné boky a v černých otevřených střevících s lesklou koženkou.

„Nebude ti v té černé horko?“ zeptá se tě muž sedící u kuchyňského stolu s dvojicí umazaných zvířátek, co si myslí, že snídají, ale ve skutečnosti jenom dělají nepořádek.

„Kolik je venku stupňů?“

„Asi tak sto.“

„No právě, vždyť už je to úplně jedno, co mám na sobě.“ Posadíš se mezi ně a pustíš se do zeleninové oblohy na talíři přichystaném pro tebe.

„Jak myslíš,“ pokrčí rameny manžel a tentokrát se vydá on převléct a nachystat do práce.

Jeho otcovské povinnosti skončily a ty po něm přebíráš tuhle uslintanou, smradlavou štafetu.

„Tak honem, běžte se sbalit a jedeme,“ popoženeš je od jejich prázdných talířů a vydáš se jim pomoci se převléct a nachystat.

Na ulici před domem nikdo není. Slunce praží a tobě se zdá, že by sis na chodníku mohla klidně osmažit další vaječninu. Už teď je ti špatně při představě, že nasedáš do svého starého sedanu. Jenomže jinak to nejde.

Kožené sedačky pálí, volant pálí a palubní deska smrdí spáleným plastem.

„To je ale houko!“ stěžuje si starší syn.

„Jo, je houko!“ opakuje po něm nespokojená mladší sestra.

„Horko, říká se horko. Neopakuj po bráškově, dobře?“ napomeneš ji a nastartuješ motor.

„Dobře,“ náruživě kývá hlavou, až se u toho kývá celá.

Projíždíš opuštěným městem.

Na rozpálených ulicích se jenom občas někdo mihne. Všichni se schovávají ve stínech a klimatizovaných budovách a jenom opilí anebo blouznící bezdomovci lemují poplivané slepé uličky mezi domy.

„Mami, mami!“ volá na tebe dcera, zatímco vysedáte na parkovišti před školou.

„Copak, zlatíčko?“

„Koukej!“ holčička ti ukáže ruku upatlanou od barev.

„Ach jo,“ snažíš se ji očistit vlhčenými ubrousky.

Chlapec mezitím kope do sedačky a něco nesmyslného křičí.

Jsou to tvoje děti, jsou to tvoji miláčci. Ale občas jsou to taky pěkní spratci. Bolí těch z nich hlava a už se nemůžeš dočkat, až je odvedeš do školky a sama vyrazíš do práce.

Nikdy by sis nemyslela, že se práce stane tvým vysvobozením. Rozhodně ne tahle. Recepční v zavšiveném motelu. A přece na tebe občas působí jako příjemná oáza klidu a míru. Chvilky samoty. Chvilky pro sebe. A to je na tom to nejlepší. Nechtěla bys a nemohla by ses vrátit zpátky někam do kanceláře. Mezi lidmi. Potřebuješ tyhle chvilky samoty.

Tak strašně moc.

I když se tam tak příšerně nudíš.

Tak strašně moc.

Pořád je to určité vysvobození. Jinak bys to nesnesla, jinak by ses nejspíš musela zabít. Uvědomíš si, jak málo ti vlastně stačí.

Tak málo, jak máš.

Nemáš žádné cíle ani plány, už nemáš nic, za čím by ses honila. Máš muže, máš děti, máte dům, z poloviny splacenou hypotéku a společně jezdíte každý rok na dovolenou. Co víc by sis mohla přát?

Konečně dojedeš k motelu, zaparkuješ před kanceláří, vystoupíš a rychle zapadneš do stínu recepcce.

Čeká tam na tebe nuda.

Jako každý den.

Listuješ časopisem pro ženy a nasloucháš monotónnímu hučení starého větráku.

Když na moment zvedneš zrak a vyhlédneš ven.

Na druhé straně ulice stojí nějaký muž.

Oblečení má otrhané, vlasy rozčuchané. Nemá boty a je celý špinavý. Stojí uprostřed chodníku a zírá před sebe.

Zírá na tebe.

Aspoň ty máš ten pocit.

Zahledíš se na něj a přemýšlíš, jestli tě může vidět.

Opravdu na tebe zírá?

Může tě na tu dálku a přes výlohu vidět?

Určitě nemůže.

Ani se nehne a dál zírá.

Cítíš jeho pronikavý pohled. Cítíš, jak se k tobě vkrádá, a čekáš, jestli se pohne. Jestli se rozejde a půjde dál po ulici. Jestli alespoň mrkne.

Když vtom ti do dveří se zazvoněním vtrhne párek hostů.

Hlasitě se chechtají a nejspíš už jsou opilí. Stařík s vlasy nagelovanými dozadu a s podstatně mladší, ale také viditelně hloupější přítelkyní. Vypadají jak z nějakého starého filmu. On pilotky, havajskou košili a bílé tílko, zlaté řetězy, prstýnky a hodinky, kožené boty. Ona krátké džínové šortky, do ruda opálenou kůži, vlnité blond vlasy a vrásčitou kůži kolem umělých koz. Jsou příšerně hluční a očividně rádi přitahují pozornost.

„Ahoj panenka!“ osloví tě muž a vytáhne ze zadní kapsy macatou koženou peněženku.

„Dobrý den,“ odvětíš.

„Jeden pokoj pro dva, prosím.“ Nechtěla bys být tím, kdo ho po nich bude uklízet.

„Budete platit kartou, nebo hotově?“ začneš ťukat na počítači přihlašovací formulář.

„Cash, zlatíčko.“ Vytáhne balík bankovek, opře se o pult, položí ho na něj a viditelně si tě přeměří očima.

„Přinesu vám formulář, vyplňte ho a vraťte.“ Nevší máš si ho a vyrazíš dozadu k tiskárně.

Když se vrátíš zase zpátky s dvěma lejstry, zasouvá jí jazyk do mandlí a ty je musíš hlasitě požádat o pozornost.

„Tady,“ položíš papíry před ně i s propiskou.

Překvapivě poslušně je začnou vyplňovat.

„Poslyš, panenka,“ chlápek se z nějakého důvodu pokouší o jakýsi kovbojský přízvuk. „A nechtěla by ses k nám přidat? Co?“ podepíše formulář a hodí na tebe oko přes sluneční brýle.

Takhle špatně na tom ještě nejsi.

Mlčíš, neodpovídáš. Necháváš za sebe mluvit svou kamennou tvář.

„No, jak chceš, bejby,“ pochopí, chytí svou přítelkyni za zadek a už si ji vede ven z recepce. „Tak pojď, zlatíčko, užijeme si,“ zaslechneš, než ti zmizí na parkovišti, odkud se vydají rovnou do svého pokoje.

I když to byl hnusák a ona pipka, v něčem jim závidíš. Možná vypadali jako párek zoufalců, ale ty víš, že ten nejzoufalejší člověk v širokém okolí jsi tady ty. Jsi totiž až tak moc zoufalá, že sis bez zptání „půjčila“ docela vysoký obnos ze spořicího účtu svého muže. Ano. Jsi příšerný člověk. Nehodláš se o tom dohadovat a nehodláš ani hledat nějakou výmluvu. Nemohla jsi jinak. Ačkoliv jsi si jistá, že ty peníze brzy vrátíš.

Musíš!

Přesto se nevymlouváš.

Jsi ztracená.

Jsi zoufalá.

Závislá.

Jako gambler, který protočí celou výplatu během jediné noci na automatech. Jako feťák, který prodá rodinný majetek v zastavárně jenom proto, aby si mohl koupit další dávku.

I ty potřebuješ tu svou.

Bez ní nedokážeš dýchat, nedokážeš normálně fungovat, na nic jiného myslet, soustředit se. Jsi vězeňkyní vlastní touhy. Své fantazie.

Víš to moc dobře a víš, že s tím budeš muset něco dělat.

I když zatím nevíš co.

Bojíš se o tom říct manželovi – jak by ti s tím taky mohl pomoci? Nejspíš by se s tebou okamžitě rozvedl. Kdyby jenom tušil, kolik vašich peněz už jsi utratila za své choutky. Co teprve kdyby věděl, že si za jeho zády platíš luxusní prostitutku? Co by ti na to asi tak mohl říct?

Přemýšlela jsi o terapeutovi.

Nejspíš.

Co ti zbývá? Když si s tím sama nedokážeš poradit.

To věčné nutkání.

Touha.

Občas kvůli tomu probdíš celou noc. Převaluješ se ze strany na stranu a koukáš do stropu. Srdce ti buší a mozek nechce přestat myslet. Na ni, na jinou, na nějakou, kterou jsi náhodou potkala. Anebo na chlapa. Je to jedno. Je to k nevydržení. A on ti to nemůže vynahradit. Ne tím svým nudným všedním pícháním.

Vzpomeneš si na ráno.

Kdysi tě ten jeho černý hustý knírek a jeho velké chlupaté tělo vážně vzrušovalo. Když si tě bral. Když tě dobýval. Když se tě snažil získat. Prsty. Jazykem. Různými polohami.

I ty chápeš, že se to nedá vydržet do nekonečna a nevyčítáš mu to. Je to přesně naopak. Je ti ho líto. Jenomže to je na tom to nejhorší. Že v tobě probouzí už jenom výčitky nad sebou samou a lítost. Nechceš mu lhát a nechceš ho podvádět. Pokaždé když si na něj vzpomeneš, máš pocit, že uvnitř tebe něco exploduje, něco tě roztrhne.

Jsou to ty dvě části v tobě, které nedokážeš sloučit. Něžná a upřímná láska k němu proti neovladatelnému chtíči k jiným. K touze. A k jejímu naplnění.

Tvé myšlenky už se zase stácejí k dnešnímu večeru.

Ten samý pokoj.

Ta samá milenka.

Ta samá taxa.

V různých polohách, v různých rolích. Jsi špiónkou. Jsi zlodějkou. Jsi vězeňkyní. Jsi služkou.

Dnes v noci jednou z nich budeš.

Jenom si vybrat.

Budeš pátrat po tajných dokumentech? V jejím pokoji nastavíš štěnice a prořezáš jí věci, když tě načapá, odhalí a zmocní se tě.

Anebo počkáš, až se bude sprchovat, vkradeš se do jejího pokoje, celá v černém a v masce, prohrabeš se jí v šatech a v kabelce, dokud nenajdeš něco cenného. Jenomže ona tě chytí! Objeví tvůj zločin a ty jenom proto, aby nezavolala policii, budeš muset dělat, co se jí zlíbí.

Ne, už od rána víš přesně, jak to bude. Máš na to přichystané všechny věci. Máš je schované v pokoji – tašku s prádlem, prachovkou a převlekem služky.

Taky v ní máš flašku šampaňského. Ráda by ses u toho opila. Aby ti bylo špatně. Pořádně špatně z toho, co děláš. Z toho, o čem celou dobu sníš a na co myslíš. Z tvých myšlenek. Z tebe!

Dneska máš alespoň lepší výmluvu než noční směnu. Jedeš s kamarádkou ze školy do města zapít její zásnuby. Je to pravda. Ačkoliv za ní jedeš jenom na skok. Na pár skleniček a potom zase hezky zpátky do motelu. Domů se můžeš vrátit pozdě v noci, můžeš smrdět chlastem, cizím parfémem, čím chceš. A to vše taky plánuješ.

Den se vleče a ty si znovu projíždíš scénář, který jsi nechala tvé sladké M. Jsi pokojovou službou a ona váženou podnikatelkou na služební cestě. Jsi tam, abys uklidila pokoj a ona je tam od toho, aby tě svedla, aby tě zneužila a aby tě pořádně vyklepala. Představuješ si nejruznější scénáře, jak k tomu přistoupí.

Bude hrubá? Vezme si tě silou?

Bude milá? Bude se tě snažit okouzlit a svést?

Obojí ti vyhovuje.

V motelu se dnes objevilo překvapivě dost hostů. S dvojicí z dopoledne ještě čtyři. Dva postarší motorkáři. S dlouhými vousy slunečními brýlemi a pupky. Nijak si tě nevšímalí, ve skutečnosti nepronесли ani půl slova, tak nějak si poradili i bez toho. A jeden důchodový pár v karavanu, havajských košilích a kratásech. Cenili na tebe ty své umělé lesknoucí se chrupy, smáli se celou dobu od ucha k uchu, jako by měli v těch vrásčitých tvářích nějakou příšernou křeč. A strašně si s tebou toužili povídat. O tom, proč si najímají pokoj, i když přijeli karavanem. O tom, odkud a kam jedou, kolik jim je, a o tom, čím se živí jejich děti. Nedávala jsi pozor a nepamatuješ si nic z toho.

Netrpělivě čekáš na kolegyni, která tě má přijít vystřídat na noční službu, sedíš za oknem a koukáš ven jako kočka na vrabce.

Když konečně zahlédneš její auto, okamžitě se začneš balit.

Chtěla by se s tebou bavit, ale ty nemáš čas, musíš na oslavu.

Musíš jet přes půl města.

Musíš se se všema přivítat. Většinu ani neznáš, jenom dvě bývalé spolužačky.

Posadíte se k baru a už do sebe házíte jeden panák za druhým.

Hlavně ty.

Smějí se a prosí tě, abys zůstala co nejdéle. Uvnitř to žije. Hlasitá muzika a spousta lidí.

Dojde ti, jak odlišně vypadá město přes den, kdy venku praží únavné slunce, a během příjemně teplé noci. Všude samí chlapi v rozepnutých košilích a zpocených tílkách, krouží okolo rozjařených žen v minisukních a šortkách, ochomýtají se kolem, tančí. Dotýkají se a vyměňují

si pohledy. Sex je doslova cítit ve vzduchu a tobě už se z toho všudypřítomného pižma a alkoholu pomalu točí hlava.

Jedna z kamarádek, neznáš ji, má na sobě elegantní krátké šortky a z nich se táhne pár překrásných lesknoucích se nohou na vysokém podpatku. Vře to v tobě. Ľadra jí zakrývá pouze černé sako s proužky a hlubokým výstřihem. Snažíš se, aby to nikdo neviděl, snažíš se, co ti síly stačí, abys tam celou dobu nenahlížela. Sedí naproti tobě, strašně se směje a ty bys chtěla nakouknout. Přivonět. Rozepnout jí pár knoflíčků a polaskat ta dvě překrásná prsa.

Vzrušuje tě elegantní oblečení. Obzvláště na ženách.

„Opravdu nemůžeš zůstat déle?“ huláká ti do ucha kamarádka, snaží se překřičet hlasitou muziku.

„Fakt už musím, to víš, děti!“ pokrčíš rameny. A konečně se vydáš ven z klubu.

V hlavě si snažíš udržet obrázek překrásné neznámé a doufáš, že něco podobného snad na sobě bude mít i ta, za kterou se teď tak nedočkavě vydáš.

Auto jsi nechala zaparkované na nedalekém parkovišti a zavoláš si taxíka. Bude to tak nejlepší – za první jsi pila a za druhé nechceš riskovat, aby někdo viděl tvé auto u motelu. Dokud parkuješ ve městě, jsi ve městě. Domů se budeš vracet taxíkem tak jako tak.

Taxikář si tě v tvém černém kostýmku prohlíží, jako bys na sobě nic neměla, ale jinak s tebou nemluví a zbytečně tě neotravuje. Nejspíš ani nezná tvůj jazyk.

Zaveze tě až k motelu a ty ho naviguješ, kam zaparkovat, aby na tebe nešlo vidět z recepcce.

Konečně!

Konečně!

Vře to v tobě a bublá.

Rouška noci, opuštěné parkoviště, ticho a ty se kryješ ve stínu, abys došla do svého pokoje – to celé ještě násobí vzrušení, které v tobě vaří jak v kotli.

Užíváš si to plížení, užíváš si každé tiché klepnutí tvého podpatku o chodník.

Bála ses, že přijedeš pozdě, ale ve skutečnosti jsi tu brzy.

Zapadneš do temného pokoje. Nikdo tam ještě není. Máš čas se převléct.

Zatáhneš rolety a rozbalíš tašku. Původně sis myslela, že koupíš klasický černobílý kroj služebné, jak v nějakém starém pornu, ale nakonec ti připadalo mnohem přitažlivější obléct si reálnou uniformu, kterou nosí místní uklízečky z nedaleké úklidové firmy. Dalo ti zabrat najít tu správnou prodejnu a nejspíš nemáš přesně to, co ony, ale podobné je to dostatečně. Dostatečně na to, aby ses cítila jako skutečná služka.

Natáhneš si černé silonky, zapneš si modrou blůzu se sukní a nazuješ si kožené otevřené pantofle. Každý detail je důležitý. Každický. Svážeš si vlasy do culíku a prohlédneš si prachovku, když zaslechneš klíč v zámku.

Perfektní načasování!

Otevře a vejde dovnitř tak rychle, až tě to skutečně zaskočí. Vyvalíš na ni překvapené oči.

Vypadá dokonale!

Vlasy má pevně stažené dozadu, na očích černou škrabošku, rty rudé a tváře bílé jak porcelán. Nevěnuje ti příliš pozornosti. Zabouchne za sebou a odhodí koženou kabelu na křeslo. Zhluboka vydechne a promne si záda.

Má na sobě černé lodičky, šedý oblek, vysoké kalhoty dokonale tvarující její zadeček, rozepnuté sako a pod ním hedvábnou halenku, přes kterou prosvítují její malá ňadra.

„Prosím, pokračujte v práci,“ ostře tě osočí a projde se po pokoji tak, aby sis ji mohla hezky prohlédnout.

Krásně voní a z tebe konečně začne opadat počáteční šok.

„Ano, promiňte. Musím to tady ještě dodělat,“ vžiješ se do své role.

„Hlavně rychle,“ mávne rukou, posadí se na druhé křeslo, přehodí nohu přes nohu a rozpustí si vlasy.

„Jdu na to,“ proneseš trochu nervózně. Je tak autentická, až ti připadá, že se musí něčím takovým živit.

Nejdřív se pustíš do oprašování skříně, stolu a hlavy postele. Jenom tak na oko, ale přece. Mezitím ji koutkem oka pozoruješ, co dělá.

Sedí dál na křesle, sundala si jednu botu a mne si chodidlo. Cítíš, jak tě pozoruje a jak tě přejíždí očima.

„Jak se jmenuješ?“ osloví tě.

„Laura,“ překvapivě odvětiš popravdě. Vždyť je to stejně jedno, zná tvé jméno.

„Děláš to už dlouho, Lauro?“

„Celý život, madam,“ hraješ poslušnou dívku.

„Pojď na chvíli sem.“

„K vám?“ ostýcháš se.

„Neboj. Já tě neukousnu,“ její hlas zní líbezně, ale tvář má stále kamennou a ostrou.

Přistoupíš opatrně blíže k ní.

„Poslechni, Lauro,“ narovná se na křesle a chytí tě za ruku. Tebou okamžitě prostoupí vlna elektrizujícího napětí.

„Jsi moc pěkná, víš o tom?“ Hledí ti upřeně do očí a ty se v ní docela topíš. Přitáhne si tě ještě o něco blíž.

„To si nemyslím,“ červenáš se.

„Ale já to vím. A říkám ti to. Jsi překrásná, Lauro,“ trvá na svém.

„Ale já...“ chceš ještě chvíli odporovat, když ucítíš, jak ti dlaní zajede pod sukni, a ty nejsi schopna dál pokračovat.

„Nehádej se se mnou, Lauro, já mám vždycky pravdu.“ Zajede ti prsty do klína a ty cítíš, jak ti hladí tvou mokrou mušličku.

„Ale já...“ chceš zopakovat, ale vlna rozkoše, která se ti rozlévá v podbřišku a po stehnech tě nenechá vypouštět žádná další slova.

Koukáš na její sličnou tvář ve škrabošce, na její sexy tělo a na ruku, která končí pod tvou sukni.

„Uvolníš se pro mě trošičku, Lauro?“

Cítíš, jak ti roztrhne malou díрку v silonkách a jak ti zajede svými teplými prsty až do dírky.

„Já to nikomu neřeknu. Bude to jenom mezi námi,“ šeptá a ty už to déle nevydržíš a začneš funět blahem.

Ano!

Ano!

Přesně takhle sis to představovala.

Napínáš nohy vzrušením, napínáš břicho a celé tělo a ona si tě pomaloučku přitahuje blíž a blíž, zatímco ti zajíždí prsty do dírky a dráždí ti uvnitř tvůj milovaný bod G.

„Líbí se ti to?“

Přikyvuješ.

„Klekni si,“ zavelí a ty ji poslechneš.

Klekneš si přímo před ni a ona roztáhne nohy. Vidiš, jak se jí v rozkroku rýsuje pod kalhotami pořádný pták a už se ho nemůžeš dočkat.

„Rozepneš mi kalhoty?“

Přitakáš a okamžitě se do toho pustíš.

„Tak je to správně, moc hezky.“ Hladí tě po vlasech a sotva na tebe vykoukne její gumový připínák přitlačí ti hlavu až k němu.

Zrovna si ho chystáš vložit do úst, když vtom se stane něco příšerného.

Něco nepředstavitelného.

Něco katastrofického.

Dveře pokoje se rozletí.

Někdo je vykopl a ty údivem spadneš na zem.

Ohlédneš se a ve tmě parkoviště vidíš stát povědomou postavu. S povědomým knírkem a v povědomých šatech. Jenom jeho oči nepoznááš. Ještě nikdy jsi je takové neviděla. Zračí se v nich znechucení a nezměrný smutek.

Máš pocit, že umíráš, protože v tom jediném krátkém okamžiku ti před očima proběhne skoro celý život.

To ne. To snad ne!

Srdce se ti sevře. A on nic neříká. Jenom tam tak stojí a kouká na tebe. Do očí se ti hrnou slzy. Vstaneš a chceš mu vyjít naproti. Chceš ho obejmout a chceš ho požádat o odpuštění, jenomže on se okamžitě otočí a vyrazí pryč ke svému autu.

„Stůj!“ křičíš a vydáš se za ním.

Vyběhneš ven z motelového pokoje, jenomže ho nemůžeš dohnat.

Nejsi na parkovišti, nejsi venku, dokonce nejsi ani v tomto světě.

Vběhla jsi do černé pustiny. Nikde žádná auta. Žádná cesta ani motel. Nikde nikdo. Ani zvuk, ani světlo. Všichni a všechno zmizelo a ty tam stojíš dočista sama.

Opuštěná.

Sama.